

„Poezia florilor“ și neajunsurile tehnicii

Anul acesta, cum era de așteptat, nu putea lipsi din stagiunea estivală un spectacol de sunet și lumină. Spunem aceasta nu numai pentru că genul respectiv a devenit o realitate în peisajul nostru artistic, dar și pentru motivul că, în ultimii ani, Comitetul de cultură și educație socialistă al Municipiului București a girat asemenea sinteze audiovizuale menite a susține, dacă nu a revitaliza, mult doritele stagioni estivale foarte comentate, dar niciodată realizate în adevăratul înțeles al cuvântului.

Iată-ne, așadar, invitați în parcul Herăstrău la un spectacol care are ca loc de desfășurare bogatul covor multicolor al „Expo-florei“. O selecție din lirica românească în temă, alcătuită cu mult discernămint de scriitorul Alecu Popovici, un fundal muzical și sonor adecvat (autori: Romeo Vanica și Dan Popovici) servese pentru prezentarea în postaze medite a grației și frumuseții florilor. Fasciculele de lumină colorată străbat întunericul nopții oprindu-se timide și tandre pe o tufă de zambile, pe o pajistă de iarbă, pe un covor de maci sau pe ramurile în floare ale pomilor. În timp ce banda de magnetofon transmisă prin difuzoare invizibile ne readuce în minte versuri știute în anii copilăriei, învățate în anii de ucenicie sau, poate, citite în clipele de răgaz. Adevărate momente de reverie și eugeterie în această oază de liniște a Capitalei, în care ochiul incită spiritul, iar gândul aleargă nestingerit spre țărnicurile necuprinse ale fanteziei.

Acum vreo șase ani, dând glas dorinței firești a iubitorilor de frumos de la noi, arătam în paginile revistei „Contemporanul“ că există toate premisele ca acest gen de spectacole, născut în Franța prin 1952, să se înscrie și în perimetrul artistic al țării noastre. Arătam însă că realizarea cu succes a acestor manifestări presupune existența unei dotări tehnice foarte bine puse la punct. O gamă variată de aparate de iluminare, de diverse tipuri și puteri, o instalație de comandă și reglaj a iluminatului, cu un număr satisfăcător de circuite, un echipament electroacustic care să difuzeze fidel și sensibil sunetul, un aparataj pentru obținerea unor efecte speciale (norii, ceața, fumul, ninsoarea, proiecții de imagini etc.) și pentru mixarea cromatică a luminii, constituie baza tehnică de lansare a unor asemenea fetei nocturne.

Or, cu ce s-a realizat spectacolul la care ne referim? Cu câteva reflectoare care depășeau cu bunăvoință o duzină, cu vreo 4-5 proiectoare de teatru, și cu concursul binevoitor al televiziunii, care a pus la dispoziție zece proiectoare de puteri superioare

care să acopere, cât de cât, suprafața mare de desfășurare.

Acea orgă de lumină, de la care să se realizeze variații subtile ale intensității luminoase, treceri aproape neobservate de la o scenă la alta, a fost înlocuită aici cu un simplu tablou electric.

Cum putem aprecia intuiția, entuziasmul și ochiul de profesionist încercat ale autorului luminilor, Tăti Constantinescu, când procurarea unor filtre de culoare a însemnat o greutate? Cum putem să ne spunem părerile despre munca regizoarei Olimpia Arghir, una dintre cele mai active susținătoare ale genului, când posibilitățile de iluminare oferite i-au limitat practic potențialul ei creator?

Și dacă vocea patetică a lui Emil Botta, interpretând frumoasele versuri ale lui Macedonski, nu și-a aflat o redare deplină, de vină sînt difuzoarele, vechi și de diferite calități, utilizabile mai ales pentru dirijarea traficului feroviar și nu pentru asemenea spectacole. De altfel, ne facem datoria să consemnăm și pe ceilalți interpreți care au dat viață scenariului lui Alecu Popovici, deoarece distorsiunile sonore, variațiile nedorite de nivel, trecerile abrupte de la o cale sonoră la alta, permit cu greu să le recunoaștem vocile. Aceștia sînt: Sanda Toma, Mariana Milut, Sanda Maria Dandu, Brîndușa Zaița-Silvestru, Victor Rebengiuc, Octavian Cotesu, Dumitru Furdui, Dinu Ianculescu, Napoleon Cretu, Virgil Ogășanu și Florin Crăciunescu.

Intercalarea unui moment coregrafic (cu participarea alternativă a cuplului de balerini Victor Vlase — Andreea Constantinescu, Tudor Cotoaibă — Eugenia Moroșanu) ca și prezența lui R. Zolla cu păpușa sa, într-un număr de aleasă tinută artistică, au apărut ca o necesitate de compensare a necerșitelor tehnice despre care vorbeam.

Că publicul nostru este amator de asemenea reprezentații o dovedește interesul cu care se aștepta data premierei, o arată însăși prezența numeroasă la cele două spectacole din fiecare seară. Și poate ar fi cazul ca, după atîția ani în care s-a verificat viabilitatea genului, s-a acumulat suficientă experiență și s-a dovedit că avem realizatori valoroși și în acest domeniu, să depășim faza aceasta tehnică.

Dar, poate vom găsi soluții și pentru a realiza instalații electroacustice care să răspundă celor mai înalte exigențe. Publicul nostru, atît de exigent și competent, trebuie să cunoască pe deplin ce înseamnă aceste spectacole de sunet și lumină.

Virgil Petrovici